

[Socialministeren.]

hjemmet, og kun i tilfælde, hvor vederlaget udbetales med den vejledende takst eller med et mindre beløb.

Jeg går ud fra, at fru Karen Thurø Hansen i sit spørgsmål har taget sit udgangspunkt i disse regler, som ligningsdirektoratet har udsendt i cirkulære den 27. april i år, og som helt svarer til det, som finansministeren sagde her den 14. februar.

Men når det er sagt, så vil jeg gerne tilføje, at jeg er da helt enig med fru Karen Thurø Hansen i, at det er af afgørende betydning, at den skattemæssige behandling af plejevederlagene gøres så rimelig som overhovedet mulig. Jeg tænker her på, om der er mulighed for under en eller anden form at skille den egentlige plejeløn ud fra plejevederlaget, således at kun selve plejelønnen beskattes hos plejeforældrene, mens man lader den resterende del af ydelsen beskattes hos børnene, hvis der ikke er mulighed for helt at fritage for beskatning. Det spørgsmål vil jeg godt drøfte med finansministeren. Hvorvidt der er mulighed for at beskattes indtægten hos plejemoderen i dette forhold, kan jeg ikke besvare, men det er givet, at jeg vil drøfte det med finansministeren.

Karen Thurø Hansen: Som jeg indledningsvis sagde, var jeg bekendt med de regler, vi har for beskatning af dette plejevederlag, men jeg takker socialministeren, fordi hun vil optage forhandlinger med finansministeren om en eventuelt mulig beskatning hos plejemoderen.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Ulla Worm* til socialministeren:

„Vil ministeren afskaffe de nyligt skærpede krav om ansættelse af pædagoger til at føre tilsyn med private hjem, der modtager børn i dagpleje?“
(Spm. nr. 222).

Skriftlig begrundelse.

Socialstyrelsen har i oktober 1972 udsendt en cirkulæreskrivelse, hvoraf det fremgår, at der som hovedregel skal ansættes en heltidsbeskæftiget person til at føre det primære tilsyn pr. 50 børn i dagpleje.

De fleste dagplejehjem modtager mere

end ét barn (syv er maksimum og fire er ikke unormalt), og med en pædagog til at føre tilsyn pr. 50 børn vil hvert dagplejehjem kunne modtage pædagogens besøg måske hver fjerde dag. Jeg er enig med borgmester Villy Christensen (S) fra Frederikshavn, der i Jyllands-Posten den 10. maj 1973 siger, at dette både er en grov nedvurdering af forældrenes evne til at opdrage deres børn og en hån mod skatteborgerne.

Kravet er yderligere i modstrid med ønskerne om at give kommunerne mere ansvar, bl. a. ved at afskaffe de af staten fastsatte normer og standarder vedrørende institutioners indretning og bemanning.

Socialministeren (Eva Gredal): I anledning af fru Ulla Worms spørgsmål kan jeg oplyse, at der ikke er fastsat noget krav i den retning, som spørgsmålet antyder. Derimod er der den 2. oktober 1972 fra socialstyrelsen udsendt en cirkulæreskrivelse med tilhørende vejledning om anerkendte formidlinger af dagpleje. I vejledningen er der optaget et afsnit om det primære tilsyn, og heri er der anført følgende: Som vejledende regel for, hvor mange personer der skal ansættes ved udøvelsen af det primære tilsyn, bemærkes, at der i en dagplejeformidling som udgangspunkt skal ansættes en heltidsbeskæftiget person pr. 50 børn. Ved fastsættelsen af denne vejledende regel har socialstyrelsen lagt til grund, at der den 28. oktober 1971 blev afsluttet en overenskomst mellem Kommunernes Landsforening og Forbundet af offentligt ansatte, Dansk Kommunal Arbejderforbund, hvori det bl. a. forudsættes, at der kan ansættes en dagplejeleder for helt ned til 30 børn.

Spørgsmålet om fastsættelse af vejledende regler for området blev i øvrigt overvejet i forbindelse med forhandlingerne om standarder og normer, men det blev her besluttet at undlade at optage bestemmelser herom i det cirkulære, der blev udsendt den 27. marts 1973, og baggrunden herfor var, at man fandt, at dette spørgsmål som hidtil burde overlades til forhandling mellem parterne. Udtalelsen i socialstyrelsens vejledning skal derfor kun opfattes som en service over for kommunerne i de tilfælde, hvor der måtte være tvivl om, hvilke normer der bør følges.

Om den konkrete sag fra Frederikshavn